

בש"פ 3205/22 - אלון בן לולו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 3205/22

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקש: אלון בן לולו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 4.5.2022 בעמ"ת 8243-05-22 שניתנה על-ידי כבוד השופט ע' כהן

בשם המבקש: עו"ד ליאור שביט

החלטה

1. בפני בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 4.5.2022 (עמ"ת 8243-05-22, השופט ע' כהן). בית המשפט המחוזי דחה ערר שהוגש על החלטתו של בית משפט השלום בבאר שבע מיום 1.5.2022 (מ"ת 4851-03-22, השופט א' אמנו).

2. ביום 2.3.2022 הוגש כתב אישום נגד המבקש ואדם נוסף בשם יצחק סבאן (להלן: יצחק) בגין קבלת סכומי כסף גדולים במרמה משה קשישים המתגוררים ברחבי הארץ (להלן: המתלוננים). בתמצית, מתואר בכתב האישום כי דפוס הפעולה השיטתי והמאורגן של המבקש ושותפיו למעשים היה כדלהלן: במועדים שונים במהלכה של שנת 2022 התקשרה אשה בשם קרן ביטון (להלן: קרן) למתלוננים והציגה עצמה כנציגה של חברה העוסקת בהחזרים פיננסיים. קרן אמרה למתלוננים כי הם זכאים להחזר של סכומי כסף גדולים, וכי כדי לממש זאת עליהם לשלם אלפי שקלים במזומן. בהמשך לכך, המבקש קיבל מקרן את פרטי המתלוננים והעבירם ליצחק באמצעות יישומן "ווטסאפ", וזה הגיע לביתם של המתלוננים כדי לקבל מהם כסף מזומן במרמה. כתב האישום מייחס לשני הנאשמים עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) בצירוף סעיף 29 לאותו

החוק (ריבוי עבירות), וכן עבירות של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 415 לחוק העונשין בצירוף סעיפים 25 ו-29 לחוק זה (ריבוי עבירות). למען השלמת התמונה יצוין כי בעניינה של קרן טרם התקבלה החלטה על הגשת כתב אישום. המשך הדברים יעסוק במבקש בלבד.

3. המבקש נעצר ביום 8.2.2022 ומעצרו הוארך מעת לעת. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה גם בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים. בו ביום הורה בית משפט השלום על מעצרו של המבקש עד למתן החלטה אחרת. בדיון שנערך ביום 14.3.2022 הסכים בא-כוחו של המבקש לקיומן של ראיות לכאורה ושל עילת מעצר, אך העלה טענות שונות שעניינן כרסום ראייתי וכן אפליה, בהשוואה לקרן. בית משפט השלום (השופט ח' פס) עמד על חומרת המעשים המיוחסים למבקש, בין השאר בשים לב לגילם המבוגר של המתלוננים, אך מנגד ציין את עובדת היותו אדם צעיר יחסית ללא עבר פלילי רלוונטי. על כן, הורה בית משפט השלום על עריכת תסקיר מעצר בעניינו שיבחן את האפשרות לשחררו לחלופת מעצר.

4. ביום 24.4.2022 הוגש תסקיר המעצר, שבו צוין כי המבקש הוא אדם בעל קשיים רגשיים משמעותיים שמצריכים טיפול, כי הוא נוקט בעמדה "קורבנית" וכי הוא אף אינו מגלה הבנה לנזקקותו הטיפולית. עוד צוין בתסקיר כי קיים סיכון לחזרה להתנהגות פורצת גבולות מטעמו של המבקש. תסקיר המעצר בחן מפקחים אפשריים, ומצא את אביו ואת דודו של המבקש כמתאימים לשמש כמפקחים. לפיכך, ולא בלי התבלטות, התסקיר כלל המלצה לשחרר את המבקש לחלופת מעצר בביתו של אביו באשדוד, בפיקוח שלו ושל הדוד. עוד הומלץ לשקול לאסור על המבקש שימוש באינטרנט ולהורות על פיקוח על שיחות טלפון שיבצע.

5. ביום 1.5.2022 התקיים דיון בבית משפט השלום. בהחלטתו מתום הדיון בית משפט השלום קבע כי אין מקום לשחרר את המבקש למעצר בית, לאחר שהתרשם כי אין בחלופת המעצר המוצעת כדי לאיין את מסוכנותו. בקשר לכך בית משפט השלום הדגיש כי המעשים המיוחסים למבקש הם קשים וחמורים, כי אלו בוצעו במשך תקופה קצרה ללא הפרעה, וכי מחומר הראיות עולה שהמבקש ניסה להוציא כספים גם ממתלוננים אחרים, ללא הצלחה. בית משפט השלום הוסיף כי העבירות המיוחסות למבקש נעשו תוך שימוש במכשירים אלקטרוניים, וכי יש קושי ממשי להרחיקו ממכשירים אלקטרוניים ומחיבור לאינטרנט באופן מלא. עוד עמד בית משפט השלום על עברו הפלילי של המבקש, וכן על כך שהוא אינו משתף פעולה בחקירתו. לנוכח האמור ובמכלול הנסיבות, בית משפט השלום הורה על מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

6. ביום 3.5.2022 המבקש הגיש ערר בעניין זה לבית המשפט המחוזי וטען בו כי היה מקום לשחררו לחלופת מעצר על בסיס המלצתו של שירות המבחן. עוד העלה המבקש טענות שונות שעניינן אפליה ואכיפה בררנית.

7. בית המשפט המחוזי דחה ערר זה בהתייחס, בין השאר, למסוכנות הגבוהה הנלמדת מהעבירות המיוחסות למבקש בהתחשב בכך שבוצעו כלפי קשישים תוך גילוי תחכום רב. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי אף שהתסקיר מצא כי חלק מהמפקחים המוצעים מתאימים לתפקיד, הרי שלא ניתן לתת אמון במבקש עצמו ולכן אין מקום לשחררו לחלופת מעצר. בית המשפט המחוזי ציין כי אף הוא התרשם שחרף ההמלצה בתסקיר, בעיקרו של דבר מדובר בתסקיר שלילי, ומכל מקום שב והזכיר כי אין לתת משקל בלעדי להמלצתו של שירות המבחן.

8. בבקשה שבפני שב המבקש על טענותיו כפי שהועלו בפני הערכאות הקודמות, ומדגיש כי הערכאות הקודמות

טעו בפרשנותן לפיה מדובר בתסקיר מעצר שלילי.

9. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, כמו גם בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. בנסיבות העניין, לא התרשמתי כי הבקשה מעוררת כל שאלה עקרונית. כמו כן, לא מצאתי כי נגרם למבקש עיוות דין. על כן, לא מתקיימת במקרה זה אמת המידה המצמצמת המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי" בענייני מעצרים (ראו: בש"פ 1109/22 לוינ' מדינת ישראל, פסקה 10 (16.2.2022)); בש"פ 1149/22 בקירובנ' מדינת ישראל, פסקה 8 (23.2.2022)). למעלה מן הצורך, אוסיף כי לא התרשמתי שיש ממש בטענתו של המבקש לפיה החלטותיהן של הערכאות הקודמות אינן סבירות. אכן, תסקיר שירות המבחן כלל "בשורה התחתונה" המלצה לשחררו לחלופת מעצר, אך עשה כן לא בלי התלבטות ותוך התייחסות לסיכון מחזרה להתנהגות פורצת גבולות מצד המבקש וכן לדפוסים בעייתיים הדורשים סיוע טיפולי, שהמבקש מתנגד לקבלו (ראו והשוו: בש"פ 4506/20 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 5 (14.7.2020)). אין צריך לחזור ולהזכיר, כי אף שהמלצת שירות המבחן מהווה כלי עזר משמעותי בהליך המשפטי, אימוצה כפוף לשיקול דעתו של בית המשפט, אשר מקבל את ההחלטה על בסיס שקילת מכלול השיקולים הרלוונטיים (ראו: בש"פ 8636/19 צ'רוינסקינ' מדינת ישראל, פסקה 5 (13.1.2020)); בש"פ 5490/21 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 15 (9.9.2021)).

10. סוף דבר: הבקשה לרשות ערר נדחית.

ניתנה היום, ב' בסיון התשפ"ב (1.6.2022).

שׁוֹפֵט